Пише: Петар Искендеров
четвртак, 10 октобар 2019 02:56

Како се приближава међународни самит о Косову и Метохији који треба да се одржи у Паризу под окриљем ЕУ крајем текуће године током и где Брисел има намеру да од Београда и Приштине затражи нормализацију билатериалних односа, страсти учесника се све више усијавају. И то се не тиче само председника Француске Емануела Макрона и федералног канцелара Немачке Ангеле Меркел, чак не и Хашима Тачија који је често изложен критици екстремене косовске опозиције, већ и председника Србије Александра Вучића који се и без тога већ неколико година налази под жестоким пресингом САД и ЕУ, а од недавно суоченог са повећаним таласом критике у властитој земљи.

Против фигуре српског лидера и свих оних који су се “усудили” да га подрже или који имају просто објективно спознавање оног што се дешава на Балкану иступиле су не само безусловно прозападне и пронатовске струје у Србији, већ и представници тзв. “проруске опозиције” која, по свему судећи, све више губи осећај за реалност.

Представници тзв. „проруске опозиције“ све више губе осећај за реалност

Александру Вучићу се спочитава дуги списак “кривице” на штету “истинских” национално-државних интереса Србије, разуме се, онако како га “проруска” опозиција разуме. (ову реч пишемо под наводницима, суштински схватајући да није реч ни о каквој пророској опозицији). Овде је наводно и одбијање да учествује у реализацији пројекта опремања гасовода Турски ток преко Балкана и страх да се руско-српски Хуманитарни центар у Нишу претвори у праву руску војну базу по моделу сиријског Хмејмима и припрема да се “преда” Косово (које се већ 20 година фактички налази ван било какве реалне контроле Београда) и наставак дијалога са САД и ЕУ и одбијање да се до краја реализују пројекти са Москвом и тсл.

Пише: Петар Искендеров
четвртак, 10 октобар 2019 02:56

А као антитеза Вучићу наводе се његови претходници који су наводно далеко више урадили по питању јачања руско-српске сарадње укључујући и заиста тако важну област као што је енергетика.

Уважени српски политиколог Драгана Трифковић није се уздржала од сличних поређења, оптужујући Александра Вучића на страницама београдског издања Нова српска политичка мисао за “лажно русофилство” и изражавајући сумњу у “научни потенцијал” угледног руског експерта за Балкан Никите Бондарјева који оспорава овакве тезе.

Пише: Петар Искендеров
четвртак, 10 октобар 2019 02:56

И само је Александар Вучић, онај који без обзира на невиђен притисак Запада да уведе антируске сакнкције, који посећује Москву у дане који су свети за Русе и слави годишњицу Велике Победе, и зато заслужује искрено поштовање

Разуме се да нико и нема намеру да актуелног српског председника прогласи за апсолутно проруског политичара. А ево и једног несрећног сплета околности- у богатој српској историји тешко да се може наћи бар један велики државник који је водио искључиво проруску политику. Геополитичке интриге, лажна обећања, "извлачење" финансијске и војне помоћи и политичке подршке, игра на противречностима великих сила која је понекад доводила балкански регион и целу Европу на границу рата (1914. године ова граница је прећена) - свега тога је у Србији (као и код њених суседа на Балкану) било у изобиљу, почев од XVIII века и коначно са епохом изварнредног политичког манипулатора Слободана Милошевића. И само је Александар Вучић, у том контексту, онај који без обзира на невиђен притисак Запада да уведе антируске сакнкције, који посећује Москву у дане који су свети за Русе и слави годишњицу Велике Победе, и зато заслужује искрено поштовање.

Госпођа Трифковић је сасвим разумљиво поносна на споразуме о сарадњи Русије и Србије у енергетици који је потписан пре једне деценије. Истина, они су постали прекретница у развоју билатералне сарадње наших држава, али, објективно њихов основни циљ био је да се српски монополиста и губиташ НИС спасе од сигурног банкротства. А представљати очајну молбу Москви за финансијском помоћи као израз русофилства тадашњих српских власти, није сасвим "научни" приступ. То би било исто као да се сама Драгана Трифковић обратила за кредит некој банци и након тога се прогласила за искреног поборника интереса те исте банке.

Експерт "Нове српске политичке мисли" са лукавим осмехом заобилази и други, не тако безначајан, моменат. Пре десет година када се, како она мисли, десило нешто судбононо и када је потписан споразум о нафти и гасу, сама ситуација у свету била је мало другачија: без санкционих и трговинских ратова, русофобске хистерије у ЕУ и фактичке парализе међународних структура. За многе Европљане Русија је данас постала, на жалост, "токсична", а у невиђено тешким условима по земљу српског председника, његова способност да изнађе могућност да сарађује са Москвом на сталној основи (укључујући и изјаве да је спреман да до краја октобра потпише споразум о слободној трговини са Евроазијском економском унијом), заслужује уважавање, без обзира што се воде паралелни преговори Београда и Брисела, па чак и сексуалну оријентацију српске премијерке Ане Брнабић која не да мира српским радикалима.

Пише: Петар Искендеров
четвртак, 10 октобар 2019 02:56

Није згорег подсетити поштовану Драгану Трифковић да поред Александра Вучића постоје и други харизматични политичари који, када су дошли на власт, одмах су заборављали на своју верност и уверавања о сарадњи са Русијом и проклињања на рачун антируских санкција. Један од њих је за многе у Србији толико омиљени Грк Алексис Ципрас који је уз пратњу антибриселских денунцијантских мелодија постао премијер и довео односе са Русијом до дипломатског скандала. И многим његовим колегама из држава Централне и Источне Европе се некако не жури да искористе право гласа и вета у ЕУ како би реализовали своје некадашње изјаве о подршци Русији.

Председник Вучић је заиста остао доследан у реализацији своје многовекторске политике и кључни партнер Русије на Балкану. Да ли може више да учини за Русију?

У том контексту председник Вучић је заиста остао доследан у реализацији своје многовекторске политике и кључни партнер Русије на Балкану. Да ли може више да учини за Русију? У условима изузетно уског геополитичког простора за маневар његове земље, намеће се негативан одговор. Додајмо томе да српски председник мора да изражава интересе свих грађана Србије, а тамо русофилска расположења нипошто нису једина. То посебно показују сасвим скромни изборни резултати Двери и других партија и покрета који иступају са пророским паролама.

Јед.цин Одговор Петру Искандерову – Русија није Америка, а Путин није